

ע"פ 5808/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5808/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
ירושלים מיום 14.07.2014 בתפ"ח 48009-03-13
שניתן על ידי כבוד השופטים צ' סגל, כ' מוסק וא' דראל

בשם המבקש: עו"ד ראובן בר-חיים

בשם המשיבה: עו"ד שאול כהן

החלטה

1. מונחת לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל של 5 שנים שהושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (תפ"ח 48009-03-13, השופטים צ' סגל, כ' מוסק ו-א' דראל). בקשה זו הוגשה בד בבד עם הגשת ערעור לבית משפט זה כנגד הכרעת הדין ולחלופין כנגד רכיב עונש המאסר בגזר הדין.

2. המבקש הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע מעשים מגונים רבים באחת מבנותיו (להלן: הבת הראשונה), לפי סעיף 351(ג)(2) בצירוף סעיפים 348(ב) ו-345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובביצוע מעשה מגונה בבת אחרת שלו (להלן: הבת השנייה) לפי סעיף 351(ג)(1) בצירוף סעיפים 348(א) ו-345(א)(3) לחוק העונשין. בקצרה ובאופן חלקי יתואר כי נקבע שבמספר מועדים לפני כעשר שנים, עת הייתה הבת הראשונה כבת 12, עיסה המבקש את גופה, לרבות מתחת לחולצתה ואת חזה, וכן נגע באיבר מינה באחת מהפעמים. במקרה אחר המבקש, לגביו צויין כי הוא רב תורני בכיר, הצביע על ציטוט בגמרא וטען כי לפיו מותר לבת ולאביה לישון יחדיו במיטה עירומים. שסברה הבת הראשונה כי הצדק עימו, נעתרה לו. האישום בו הורשע המבקש באשר לביתו השנייה הוא בגין אירוע שהתרחש כאשר הייתה כבת 11, במהלכו סיפר המבקש את שערותיה בעודה עירומה, ולאחר ביצוע התספורת שאל אותה אם היא אוהבת ש"עושים לה נעים" וליטף את גבה ואת חזה.

3. בבקשה שלפניי מתמקד בא כוח המבקש בסיכויי הערעור הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין, הגבוהים לעמדתו. באשר לערעור על הכרעת הדין בעניינה של הבת הראשונה, טוען בעיקר כי קיים חשש לעדות נגועה בדימיון, מתעוררת שאלה באשר להיתכנות המעשים, היא מעלילה עליו וכי לא ניתן להשתמש בעדויותיהן של שתיים מבנותיו האחרות של המבקש - הבת השנייה ובת נוספת (להלן: הבת השלישית) - כחזוק. יצוין בתמצית כי המבקש זוכה מהמעשים שיוחסו לו בעניינה של הבת השלישית משום ש"מתיאוריה של [הבת השלישית] לא עולה התנהגות מינית פסולה באופן חד משמעי בדומה לתיאורי אחיותיה", ובשל החשש כי דבריה הושפעו משיחה שנתקיימה בין הבת השלישית לבת הראשונה בתום לב. באשר להכרעת הדין בעניינה של הבת השנייה, טוען כי עצם הגדרת מעשיו כמעשה מגונה היא שגויה בנסיבות העניין, ושהמעשה אינו מיני בהכרח. לעניין גזר הדין מערער כנגד השתלשלות ההליך והשפעתו לגישתו על העונש שהוטל על המבקש. בעיקר טוען הוא כנגד הרשעתו בעבירה לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין לצידה עונש מקסימלי של 15 שנות מאסר, ולא לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק העונשין, עליה עמד לדין מלכתחילה ולצידה עונש מאסר מקסימלי של 5 שנים בלבד. עוד טוען הוא כי הפרשה בעניינה של הבת הראשונה היא הדומיננטית, ולו הייתה מובאת לבדה לבית המשפט הייתה נידונה בפני בית משפט השלום. לעמדתו, ללא שינויים אלו במהלך ההליך, היה נגזר על המבקש עונש קל יותר בגין העבירה המקורית בה הואשם.

כמו כן, נטען כי אין חשש שהמבקש יימלט מן הדין באם תתקבל הבקשה. זאת ניתן ללמוד מהאופן בו כיבד את התנאים המגבילים של שחרורו בהם היה מצוי לאורך כל ההליך ומשום שמרכז חייו המקצועיים והמשפחתיים הם בישראל. עוד נטען כי לא נשקפת ממנו מסוכנות משום שהוא נעדר עבר פלילי והעבירות בהן הורשע הן מלפני כעשר שנים.

בדיון שהתקיים בפניי התנגדה המשיבה לבקשה. לטענת בא כוח המשיבה, השאלה שצריכה לעניין הבקשה לעיכוב הביצוע באשר לסיכויי הערעור היא רק בדבר התערבות ערכאת הערעור כך שתבוטל הרשעתו של המבקש במעשים שבוצעו כלפי הבת הראשונה. יתר רכיבי הערעור אינם משפיעים על הבקשה הנידונה. זאת משום שדי בהרשעה במעשים אלו בכדי לגזור על המבקש עונש מאסר ממושך שאינו מצדיק את עיכוב הביצוע. היות ומדובר בשאלות של מהימנות ושאלות שבעובדה, ובית המשפט המחוזי קבע כי הבת הראשונה מהימנה ועדותה קוהרנטית - יש לדחות לגישתו את הבקשה.

4. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף לה ושמיעת טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי, מצאתי כי דין הבקשה להידחות. עסקינן בבקשה לעיכוב ביצועו של עונש המאסר בפועל למשך 5 שנים שהוטל על המבקש לאחר הרשעתו בערכאה הדיונית ועד להכרעה

בערעור בעניינו. על פי הלכת שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 241, 277-282 (2000)), בבקשה מעין זו יש לשקול את יעילות מנגנון המשפט הפלילי וריצוי עונש שנגזר על מורשע בסמוך למתן גזר הדין, אל מול שמירה על זכויותיו גם בהליך הערעור, בייחוד לבל החשש כי לאחר ההכרעה בערעור יתברר כי התקופה שריצה המבקש עד כה הייתה לשווא. לפיכך, השאלה המרכזית הניצבת לפניי היא האם על פניו קיים חשש שדחיית הבקשה לעיכוב ביצוע עונשו תאיין את ערעורו ותפגע בזכותו זו. שיקול זה הוא בעל משקל עצמאי, לעומת שיקולים אחרים כגון עברו הפלילי של נאשם והתנהגותו במהלך המשפט.

במקרה שלפניי הורשע המבקש בביצוע מעשים מגונים בדרגות שונות של חומרה בשתיים מבנותיו בעודן קטינות. מדובר במעשים חמורים, שנעשו על ידי אב בבנותיו בנות ה-11-12. אב אשר היה עבורן דמות סמכותית, הן משפחתית והן דתית, ותפקידו כמובן היה לגונן עליהן ולא לפגוע בהן. לכן, במסגרת הבקשה שלפניי יש להידרש אך לאפשרות של התערבות ערכאת הערעור בהכרעת הדין באופן מלא או באופן ממש. גרעין הרשעתו של המבקש על ידי בית המשפט המחוזי התבסס, באופן מפורט ומנומק, על ממצאי מהימנות וממצאים שבעובדה, בהם ערכאת הערעור לא נוטה ככלל להתערב משום שלערכאה הדיונית ישנו יתרון מובהק עליה, עת היא מתרשמת מן העדים באופן בלתי אמצעי. על כן, ומבלי להביע כל עמדה באשר לסיכויי הערעור באופן כללי ולשאלות המשפטיות העולות בהודעת הערעור ושאינן נוגעות ללב הרשעתו של המבקש - לא נראה כי יש הצדקה להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר. זאת אף אם הערעור יתקבל באופן חלקי בעניין הכרעת הדין או גזר הדין.

5. הבקשה נדחת. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בפועל בתאריך 20.10.2014 בשעה 10:00 בבית המעצר "ניצן" ברמלה, ולהצטייד לשם כך בתעודת זהות או בדרכון תקף.

ניתנה היום, כ"ו באלול התשע"ד (21.9.2014).

ש ו פ ט